

יפהייה ישראלית שחיפשה את

מזלה בחו"ל - ומצאה אותו

בארץ הכירו את עדי קפלן בתור מתחרה בתחרויות ליופי, ונערה יפה גם חוץ מזה. היו לה כאן הרבה חברים, ואף חבר אחד באמת, וכולם הכירו אותה ואיש לא הכיר אותה באמת. היא התלבטה שנים רבות באיזה מיקצוע לבחור, היא למדה קצת באוניברסיטה, עסקה קצת בדוגמנות, ואחר כך התחילה להתעסק ברצינות בפיתוח הקול.

אלא שבארץ לא היה לה מקום. „זאת שזכתה בתואר מלכת הגוף של תורכיה, מה היא שרה עכשו?״ היו שואלים,

האמרגן נפל בשבי

ואף אחד לא הגיע לכדי שמיעת הקול שלה, ולכן אף אחד לא ידע שהיא כשרונית, שהיא יודעת לשיר בקול ערב, ובחן רב.

לכן היא עזבה את ישראל, עברה על פני ימים ואוקיאנוס, סים, והגיעה לניו יורק ואת מי היא פגשה שם אם לא לא ישראלי מישאל, גבר נשוי העוסק באמרגנות, ומכיר את כל הקשרים שאפשר להכיר בניו יורק?

הוא שמע אותה יום אחד שרה והתאהב בקולה ובכישורונה. הוא היה בא יום יום לבית הספר בו למדה פיתוח קול ומישחק כדי לראות אותה ולשמע אותה, הוא היה מלווה אותה לביתה, ויושב שם ליד הפסנתר ומלווה אותה בגנינה, כשהיתה מכינה שיעורי בית. בסוף החליט שהגיע הזמן לסדר

אפשר לתאר את הסצינה המפורסמת של ריקוד הקבצנים, שהפכה כאן לסצינה סרת' טעם, בה תופסים את הכלה בשדיה בתנועת מבתחילת, וקורעים מעליה את בגדיה? איך אפשר לתאר את הסצינה בה הכלה משתגעת ומתחילה לשיר בשני קולות? קול אחד כבר לא הסיפק לה. לו היה זה רק אפשרי היה הבמאי מכניס לה בוודאי את כל מקולת הצבא האדום לתוך הפה. מסתבר שגם לזה יש גבולות.

על מישחק אין כמוהו מה לדבר. כל שחקן שהופיע בסרט הצעיד את עצמו עשר שנים אחורה, בכלל - מי שיצר את היצירה הזאת כדאי לו להסתיר אותה. מילא, מה שנעשה - נעשה. אבל לפחות - שלא יראו את זה.

סרטים

ערימות סבל

קאמרוט (סינמה, תל-אביב; בריטניה) לכאורה זה היה צריך להיות סרט ניפלא. תקופת מלכותו המהוללת של המלך ארתור, מלחה בשירים ובריקורים ונעימות עריבות, עם מישחק המעולה של ונסה רדגרייב וריצ'ארד האריס.

לכאורה גם נושא הסרט - אם כי כבר זכה לטיפול רב, בכל שלביהסיפור, החל בתנ"ך וכלה בגראם גרין - יש בו עניין מסויים. ארתור הפך את בריטניה לארץ תרבותית.

בתקופתו אין מלחמות, אין שפיכות

קולנוע

ישראל

שלא תראו את זה!

הדיבוק (סטודיו, תל-אביב; ישראל) הצרה היא שמילים מאבדות אטיאט את ערכן. למשל המילה „רעי״, מילה כל-כך טובה כדי להגדיר בה דבר רע. מבזבזים אותה, עד שאי-אפשר להשתמש בה יותר. אמרו רע על סרט-המלחמה הישראלי הראי-שון, שהיו בו לתחור כמה שחקנים טובים. אמרו רע על סרט ישראלי משעמם שהיו בו בכל זאת כמה צילומים לא רעים. אמרו רע על סרט אינפנטילי שהיה בכל זאת מבוים היטב, ועכשיו, כשעומדים בפני הדיבוק אין מה להגיד עליו, כל המילים משומשות.

יילות-פראים. אין בסרט זה דברים ששטים כמו תנועת מילים. שיחה בין שני אנשים. מבטים. לא. בסרט הזה יש רק דברים ענקיים. אם יורד גשם - הרי זה מטרי-זלעפות, מלחה ברקים ורעמים. אם רואים אשה בגשם - היא לא הולכת, היא רצה בסערה, ביללת-פראים.

כשחנק, הבחור הצעיר שלו הובטחה לאה, מגלה שהיא נועדה לאחר - הוא לא בוכה, או צועק, או כל דבר אנושי אחר. הוא דוהר ביער, כשעל פניו שוכנות בבת-אחת כל ההעציות שכן-אדם יכול להעלות על פניו. הוא מנופף בידיו, מכה במרסקיו, מניף את ראשו, ונראה שכל האיברים אינם מספיקים לו כדי להביע את עוצם ריגשותיו, וחסר לו עוד זנב כדי לניפף בו מול האלוהים.

ותוך כדי סבל הוא גם צורה פסוקים מ-הקבלה היהודית. כי המיסטיקה שבמחזה של אנסי לא הסיפיקה לבמאי אילן אלודי, והוא רצה להעמיק בה, ומה הוא עשה כדי להעמיק בה? הוא נתן לגיבוריו לזעוק קטעים שלמים מספר-הזוהר: „הססירה ה-שביעית. ספירת תפארת. שורשי הרע. ה-קליפות של האלוהות!״ וזעק חנוך, כשהוא עומד למות, ולמולו הרב אי-אפשר להבין את הקולות המעומעמים היוצאים מו- כמו אלה היוצאים משאר הפיות. וכל מילה שלא שומעים היא רחה נקי בשבילו.

מה לא עשה הבמאי כדי להכניס פאתוס לסרט? הוא לקח בית-כנסת חצוב בסלע, מימי האנוסים בודאי, עם גרות נוטפים על אבנים חשופות. הוא לקח מינהג יהודי להשיא זוגות של בעלי-מום, בבית-הקברות, כדי לעצור מגיפות, ועשה על חשבון זה התונה עשירה רגילה מול המצבות הקרות והמאיימות.

כד פיפת שמארי. הוא גייס כל פיסת שמאלץ מההיסטוריה היהודית. לא ויתר על שום דבר. מתקופת ההשכלה הוא לקח את כל הפאתוס שלה, מתקופת חיבת-ציון הוא שאב את חוסר-הכישרון. הוא לא ויתר על החסידות ונתן לקאריקטורה של צדיק לסכם את כל השקפת-עולמה, את כל התורה כולה וניצל אפילו את הניחון של היהדות בהשראה פראנקיסטית: נתן לחנן לבצע סצינת אהבה עם ספר-התורה כשעל פניו הבעה של תשוקה-כאבל-הטה-אהבה-ייסורים ועוד ועוד.

שיהיה ברור: כל מה שאמור כאן אינו יכול לתת אסילו רבע של מושג על הסרט. השפה פשוט לא מספיקה לכך. איך אפשר לתאר את הצורה בה מדבר רים האנשים, הגימגום הקטוע הזה עם ה-רחה רבי-המשמעות בין מילה למילה, ואת השתיקה הרתי-האסון בין אות לאות? איך

עדי קפלן

לה קאריירה, והוא הציג אותה בפני המפיק קארל ארלינגר, שבדיוק באותו זמן ערך מיבחני-בד למחזמר קולנו גדול שהתכוון להפיק, ועדיין לא נמצא לו שם.

עדי הופיעה לפניו, בשימלה פשוטה שהביאה איתה מישי-ראל, בלי כל הפאר וההדר האמריקאי שהוא רגיל אליו. היא שרה בפניו את „ירושלים של זהב״. היא שרה בפניו עוד שיר ישראלי, והיא שבתה את ליבו.

ולכן אל התפלאו אם עדי קפלן תחזור אלינו בקרוב דרך בד הקולנוע, בתור שחקנית, זמרת ורקדנית במחזמר.

כך צריך גם לחשוב מדוע נתקפים באי-פולס הצחוק הזה. כשתושבים מגלים שיש כאן נושא - חיי הנשואין - שהאמריקאים אינם מססי-קים לטפל בו בכל הבנאליות וחוסר-הטעם שלהם.

יש כאן רעיון הומוריסטי די שיטחי: כדי להעמיד את האבסורד ואת כל המגוון שבחיי הנשואין, נותנים לזוג גברים לנהל את אותם החיים. הקהל - שהציפיות שלו למצוא בדידת משפחה איש ואשה מתברות - צוחק על עצמו ועל הגיבורים, כי כל פרט פשוט ורגיל בחיי המשפחה מקבל פיתאום צורה אבסורדית מגוחכת.

הצד הנשי - והגברי. אלא שיש כאן גם דברים חשובים יותר מנושא ומרע-יון. יש כאן, קודם כל, זוג קומיקאים מצוי-יינים: האחד, ג'ק למון, עם נטיות-סדר-ונק יון נשיות, שנעזב על-ידי אשתו, והוא עו-בר לגור אצל חברו, כדי לנהל איתו את חיי-הנשואין שניהל עם אשתו.

והשני, וילטר מתיאו, בתור הצד הגברי במשפחה, המנסה להטות את ידיו לעיסו-קים יותר מתקבלים על הרעה.

הקומיקאים הללו מבצעים סצינות משע-שעות ובעיקר דיאלוגים מצוינים בצורה מעולה, והם מכניסים כל-כך הרבה כוח-שיכנוע לתוך הנושא ולתוך הרעיון, עד שאלה חדלים להיות שיטחיים ובאנאליים, הופכים אמיתיים, מלאי רוח-חיים.

כל הבדיחות על חיי-הנשואין נראות חד-שות ואמיתיות באור זה - ועל כן מצ-חיקות עד מוחת.

דמים, אין רצה. והנה מגיע לארמונו האביר הצרפתי האנסלוט, שהוא אידיאליסט נלהב, איש מוסר חסר-פשרות; והצרפתי הזה משיב את אנגליה לתקופתה הברבאריה - משום שהרומאן שהוא מנהל עם המלכה המקסימה זורה ריקבון בחצר-המלכות ואינו מאפשר למלך לשלוט ללא משוא-פנים.

המלך אינו רוצה לנקום את עלבונו, משום שהוא מאמין שבתקופת התרבות ה-חדשה אין מקום לנקמות. אך לאנסלוט אינו מחתר על המלכה, משום שהוא אידי-אליסט ורומאנטיקן, וגם אינו מוכן לחתר על נאמנותו הקיצונית למלך - כמו ש-אינו מוכן לחתר על אהבתו למלכה.

עיניים מימיות. באביב יוצאת המלכה עם כל מלחיה לשדות, לשיר ולרקוד ולק-טוף פרחים, והצילומים יפים והמראה נה-דר. אבל בחורף, כשמתחילות הבעיות, מת-חילות הסצינות להתמשך, וכל הסרט הופך ערימות של סבל בלתי-פוסק ובלתי-נסבל. אז נשפכות העיניים המימיות של פרנקו נרו, והפרצוף השמנוני שלו, ומה שלא נוטף שומן מתחיל במשך הזמן להטיף דמעות.

וחבל. משום שזה סרט מעניין ונעים לעין ולאווזן ואילו היה מושקע בו קצת יותר חוש אמנותי, ועדינות אמנותית, היה יכול להיות גם יותר מזה.

הוא והוא

הזוג המוזר (אלנבי, תל-אביב; ארצות-הברית) קודם כל צוחקים בלי-הרף, אחר-

מגדול ועד קטון
מתרחצים ב-
דרמפון
Taya